

“Yazdığım yazacağım en iyi kitap.”

TERRY PRATCHETT

ULUS

Türkçeleştiren:
Niran Elçi

Delici

“Hayat bir hiledir ve onu öğrenmek için
eline tek bir fırsat geçer.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalem ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakalı* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 100 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhret ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

ULUS

© 2024, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2008, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 2008 yılında, İngiltere'de *Nation* adıyla Random House Children's Books'un bir alt markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DÜZELTİ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Jonny Duddle
GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kurt

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Üçüncü Baskı: Ekim 2024 (2000 adet)
(İlk iki baskı Tudem markasıyla gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-625-6084-00-1
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

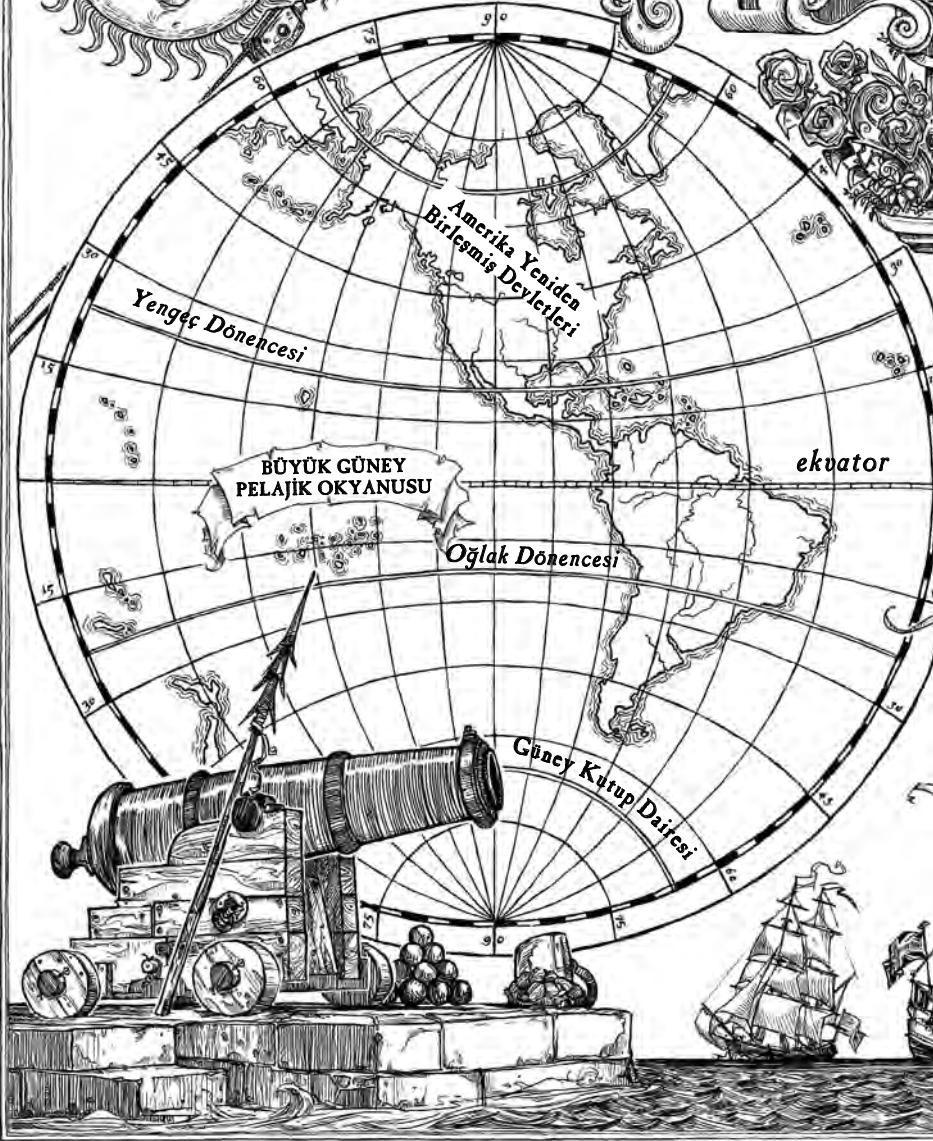
TERRY PRATCHETT

ULUS

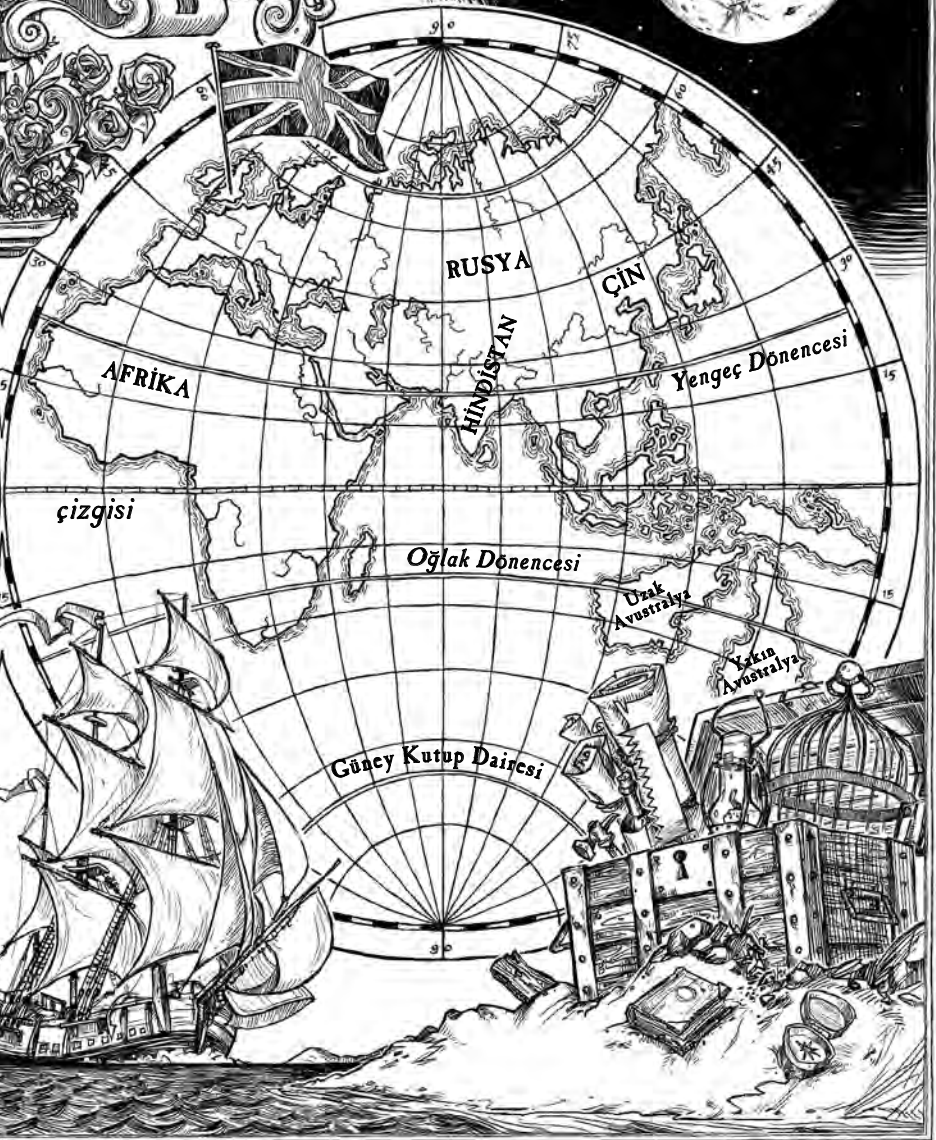

Deli

Dünya

Haritası

K

Dağ

Dedelerin
Mağarası

Tatlı Judy'nin
Evi

Yüksek Orman

Büyük Domuz
Vadisi

Kadınların Yeri

Paşka

Köy

Alın Orman

Sahil

Küçük
Ulus

Lagün

Kayalık

Ulus

HER ŐEYİN BAŐKA TŪRLŪ VE AY'IN FARKLI OLDUĐU ZAMANLAR'DA IMO, DŪNYA'YI NASIL YAPTI

Bir gŪn Imo balık tutmaya gitti. Ama deniz yoktu. Imo'dan baŐka hiĉbir Őey yoktu. Bu yŪzden ellerine tŪkŪrdŪ, onları birbirine sŪrttŪ ve bir deniz kŪresi yaptı. Ardından balıkları yaptı. Fakat balıklar aptal ve tembeldi. Bu yŪzden bazı yunusların ruhunu aldı, ĉŪnkŪ onlar en azından konuŐmayı ŐğrenmiŐti, yunusların ruhunu kille karıŐtırdı, ellerinde yoĐurdu ve kil, insana dŪnŪŐtŪ. İnsanlar akıllıydılar ama bŪtŪn gŪn yŪzemiyorlardı. Bu yŪzden Imo biraz daha kil aldı, yoĐurdu, balıkĉı kampındaki ateŐte piŐirdi ve bŪylece anakarayı yaptı.

Kısa sŪre sonra insanlar kara parĉalarını doldurdular. Fakat acıklılar da. Bu yŪzden Imo geceden bir parĉa aldı, ellerinde yoĐurdu ve ŐlŪm Tanrısı Locaha'yı yaptı.

Imo hālā tatmin olmamıŐtı. Kumda oynayan ĉocuk gibiyim, dedi. Kusurlu bir dŪnya bu. Planım yoktu ki. Her Őey yanlıŐ oldu. Sanırım, kili yeniden yoĐurup yeni bir dŪnya yapacaĐım.

Ama Locaha Őŵyle dedi: Olmaz. ĉamur kurudu artık. İnsanlar ŐlŪr.

Imo Őfkelendi: Sen kimsin ki beni sorguluyorsun?

Locaha yanıt verdi: Ben senin bir parĉanı, tıpkı diĐer her Őey gibi. Bu yŪzden, sana Őŵyle diyorum: ŐlŪmlŪ dŪnyayı bana ver ve

gidip kendine daha iyi bir dünya yap. Ben burada, adilane hüküm sürerim. Bir insan öldüğünde onu yunus yapıp gönderirim, o da tekrar doğma zamanı gelene kadar bekler. Fakat çaba göstermiş bir yaratık bulduğumda; yani hammaddesi çamurdan fazlası olabilmiş ve bu vahşi dünyayı, onun bir parçası olarak şereflendirmiş bir yaratık bulduğumda, ona senin kusursuz dünyana giden bir kapı açarım. Böylece o, zamanın yaratıklarından biri olmaz artık, çünkü yıldızlarla kuşanmış olur.

İmo bunun iyi fikir olduğunu düşündü, çünkü sonuçta burası da kendi yaratımıydı. O yüzden, gökyüzünde yeni bir dünya yapmaya gitti.

Fakat gitmeden hemen önce, Locaha aklına esen her şeyi yapamasın diye, ellerine hohladı ve başka tanrılar yarattı. Böylece, insanlar öleceklerse bile, doğru zaman gelmeden ölmeyeceklerdi.

Biz işte bu yüzden suda doğarız, yunusları öldürmeyiz ve her zaman yıldızlara bakarız.

BİRİNCİ BÖLÜM

SALGIN

Kar yağışı yoğundu. Havada sakın, narin lapalar oluşuyor, rıhtımda bekleyen atların üzerine düşüp eriyordu. Saat sabahın dördüydü ama Kaptan Samson rıhtımda hiç böyle hareketlilik görmemişti. Yükler gemiden uçarcasına boşaltılıyordu, vinçler balyaları daha hızlı taşıma çabasıyla zorlanıyordu. Gemi daha şimdiden *leş gibi* dezenfektan kokuyordu. Mikropları öldürsün diye öyle çok sıkılmışlardı ki her yere, güverteye çıkan herkesin çizmelerinden resmen damlıyordu. Ama belli ki bu bile yeterli değildi; bazıları güverteye kocaman, ağır sprey fiçileri çıkarmış, her şeyin üzerine asit pembesi bir sis püskürtüyordu.

Kaptan Samson'un bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, çünkü gemi sahiplerinin temsilcisi rıhtımda, elinde talimatnamelerle bekliyordu.

Yine de Kaptan Samson şansını denerdi.

“Gerçekten de bulaşıcı hastalık taşıdığımızı mı düşünüyorsunuz Bay Blezzard!?” diye bağırdı rıhtımdaki adama. “Sizi temin ederim ki...”

“Bildığımız kadarıyla siz hasta değilsiniz kaptan! Ama bu yapılanlar da yine sizin iyiliğiniz için!” diye bağırdı temsilci, devasa

megafonuyla. “Sizi ve adamlarınızı bir kez daha uyarmak zorundayım: Lütfen gemiden henüz ayrılmayın!”

“Hepimizin ailesi var Bay Blezzard!”

“Anlıyorum. Ama onlarla ilgileniliyor. İnanın bana kaptan, son derece şanslılar. Emirlere uyarmanız siz de şanslı olacaksınız. Şafakta Mercia Limanı’na dönmek *zorundasınız*. Bunun önemini ne kadar vurgulasam azdır.”

“İmkânsız! Mercia Limanı dünyanın öbür ucunda! Bizse geleli daha birkaç saat oldu! Erzakımız ve suyumuz azaldı!”

“Şafakta yelken açacaksınız ve Manş Denizi’nde *Liverpool’un Kızı* adlı gemiyle buluşacaksınız. *Liverpool’un Kızı*, San Francisco’dan yeni döndü. Şirketin adamları şu anda o gemide. Gereken her şeyi verecekler size. Yeterli erzak ve mürettebat sağlayabilmek için her fedakârlığa hazırlar!”

Kaptan başını iki yana salladı. “Bu yeterli değil Bay Blezzard. Bizden istediğiniz şey... çok fazla. Ben... Tanrım, teneke bir borudan bağrılan birkaç sözden daha yetkili emirlere ihtiyacım var be adam!”

“*Gereken her tür yetkiyi bende bulacaksınız bence kaptan! Güverteye çıkmama izin veriyor musunuz?*”

Kaptan bu sesi tanıdı.

Tanrı’nın sesiydi. Ya da en azından, ondan sonraki en yetkili ağzın sesi. Fakat sesi tanısa da iskele tahtasının dibinde duran *şekli* tanıyamadı. Adam bir tür... kuş kafesine bürünmüştü sanki. İlk bakışta öyle görünüyordu. Daha yakından bakınca ise ince bir tül-bent sarılmış, narin bir tel kafes olduğunu gördü kaptan. İçindeki kişi, ışıldayan bir dezenfektan bulutu içinde yürüyordu.

Adam parıldayan iskele tahtasında ağır ağır ilerlemeye başladığında Kaptan Samson, “Sör Geoffrey?..” dedi, emin olabilmek için.

“Tam üstüne bastınız kaptan. Kıyafetim için özür dilerim. Bi-

lindik nedenlerden dolayı buna 'kurtuluş kıyafeti' diyorlar. Sizin korunmanız açısından önemli. Rus gribi, düşünebileceğinizden daha kötü vurdu herkesi. En kötü kısmının geçtiğine inanıyoruz ama sonucu... korkunç oldu. Toplumun her tabakasında. Her tabaka, kaptan. İnanın bana.”

Yönetim kurulu başkanının “her” deyişinde öyle bir tını vardı ki kaptan duraksadı.

“Yani o zaman... Majesteleri de mi...” Sorunun geri kalanını dile getiremedi ve sustu.

“Yalnızca Majesteleri de değil kaptan. *Durum hayal edebileceğinizden daha kötü*, diyorum,” dedi Sör Geoffrey. Kurtuluş kıyafetinin paçalarından damlayan kırmızı dezenfektan güvertede kan gibi birikiyordu. “Bakın, şu anda ülke tamamen kargaşaya kapılmışsa, bunun tek nedeni çoğu insanın evinden çıkmaya korkuyor olması. Şirketin yönetim kurulu başkanı olarak emrediyor ama eski bir dostunuz olarak da yalvarıyorum size: İmparatorluk aşkına hızla, arkanızdan şeytan kovalıyormuşçasına Mercia Limanı'na gidin ve orada valiyi bulun. Ondan sonra da... Hah, yolcularınız geldi. Bu taraftan baylar.”

Rıhtımdaki kargaşaya iki araba daha yanaşmıştı. Tülbentlere bürünmüş beş kişi iskele tahtasına tırmandı ve yardımlaşarak taşıdıkları büyük kutuları güverteye bıraktı.

“Siz kimsiniz bayım?” diye sordu kaptan, en yakındaki yabancıya.

“Bunu bilmeniz gerekmiyor kaptan.”

“Ah, gerekmiyor ha!?” Kaptan Samson ellerini yalvarırcasına açarak Sör Geoffrey'ye döndü. “Lanet olsun sayın başkan! Ağzımı bozduğum için kusuruma bakmayın ama, bu şirkete otuz beş seneden fazla zamandır sadakatle hizmet etmedim mi? *Çalıklı*'nın kaptanı benim, bayım ve bir kaptan, gemisini de, içindeki her şeyi

de bilmek zorundadır! Derhâl bilgilendirilmeyi talep ediyorum bayım! Bana güvenilmiyorsa da eğer, hemen şu anda iskele tahtasından inirim!”

“Lütfen öfkelenmeyin kaptan,” dedi Sör Geoffrey. Yeni gelenlerin liderine döndü. “Bay Siyah, kaptanın sadakatinden şüphemiz yoktur.”

“Evet, evet, düşünmeden konuştum. Özür dilerim kaptan,” dedi Bay Siyah. “Ama çok acil sebeplerden dolayı geminize ihtiyacımız oldu. Kaba davranışımızın sebebi bu.”

“Hükümet için mi çalışıyorsunuz?” diye terslendi kaptan.

Bay Siyah şaşırılmış göründü. “Hükümet mi? Maalesef hayır. Aramızda kalsın ama, şu anda hükümetten geriye çok az kişi kaldı ve kalanlar da mahzenlerde saklanıyor. Hayır... Size karşı dürüst olmam gerekirse, hükümet, bizim hakkımızda bilgi edinmeyi her zaman daha uygun bulmuştur. Size de aynısını öneririm.”

“Ah, gerçekten mi? Bakın, ben dünkü çocuk değilim bayım ve...”

“Evet kaptan, değilsiniz. Siz kırk beş sene önce, Bay ve Bayan Bertie Samson’un ikinci oğlu olarak doğdunuz ve size büyükbabanızın adı kondu: Lionel,” dedi Bay Siyah, elindeki paketi güverteye sakın sakın bırakarak.

Kaptan duraksadı. Bir şekilde, aldığı yanıt bir tehdidin başlangıcı gibiydi ve ardından hakiki bir tehdidin gelmemesi nedense daha da huzursuz ediciydi.

“Her neyse, kimin için çalışıyorsunuz?” demeyi başardı. “Kiminle yolculuk ettiğimi bilmek isterim.”

Bay Siyah sırtını dikleştirdi. “Nasıl isterseniz. Biz, Son Çare Beyefendiler olarak bilinir, sadece Taht’a hizmet ederiz. Bu, işinize yaradı mı?”

“Ama ben sanmıştım ki, kral ö...” Kaptan, o korkunç sözcüğü söylemek istemeyerek durdu.

“Evet Kaptan Samson, kral öldü. Ama Taht hayatta. Şöyle diyebiliriz, biz daha... yüksek bir amaca hizmet ediyoruz. Ve bu amaçla, kaptan, size şunu söyleyebilirim: Adamlarınız bu yolculuk için normal ücretin dört katını alacaklar. Mercia Limanı'na bilinen en hızlı seferden daha erken gideceğimiz her gün için de fazladan onar gine ve dönüşte yüzer gine daha. Güvertedeki her adam ve subay için terfi olasılığı da çok daha yüksek olacak. Siz de kaptan, elbette rütbenize uygun ücret alacaksınız ve kısa süre sonra emekli olmayı düşündüğünüzü bildiğimizden, Taht size olan minnetini geleneksel yoldan gösterecek.”

Arkasında Sör Geoffrey, aynı anda hem öksürdü hem konuştu: “Öhömşövalyelikyaniöhöm!..”

“Eminim Bayan Samson bundan hoşlanacaktır.”

Ve işte *bu*, işkenceden farksızdı. Kaptan Samson'un gözünün önüne, kendisini *Leydi* Samson yapma şansını reddettiğini öğrenen eşi geldi. Düşünmek bile acı vericiydi...

Bay Siyah denen adama baktı ve alçak sesle konuştu: “Bir şeyler mi olacak? Bir şeyi önlemeye mi çalışıyorsunuz?”

“Evet kaptan. Savaşı önlemeye çalışıyoruz. Taht'ın sıradaki vârisi, hükümdarın ölümünden sonraki dokuz ay içinde İngiliz topraklarına ayak basmak zorundadır. Magna Carta'da yazılı. Küçük harflerle basılmış. Yani, *yazılmış*. Baronlar, yeni bir Aslan Yürekli Richard istemiyor, anlıyorsunuzdur. Ve ne yazık ki, kralın doğum gününde, çorba servisini *hasta* bir hizmetkâr yaptı ve şu an yaşayan son iki vâris de Büyük Pelajik Okyanus'un güneyinde bir yerde. Oraları iyi biliyorsunuz diye duydum?”

“Ah, şimdi anladım!” dedi kaptan. “O kutulardaki de,” diye ekledi eliyle işaret ederek, “İngiliz toprağı. Değil mi? Vârisi bulduğumuzda İngiliz toprağına ayak basacak ve hepimiz ‘Yaşasın kral!’ diye bağıracağız!”

Bay Siyah gülümsedi. “Bravo kaptan, etkilendim! Ama heyhat, bu da düşünölmüş. Bir ek madde konmuş ve madde, söz konusu İngiliz toprağının, İngiltere’ye sıkıca bağılı olmasını şart koşuyor. Yeni hükümdarı uzak denizlerde ilan edebiliriz, hatta gerekirse taç bile taktırırız ama bunun geçerli olabilmesi için, bu süre içinde İngiliz topraklarına geri dönmesi şart.”

“Biliyor musunuz Bay Siyah, Magna Carta’yı iyi bildiğimi düşünürüm ve ben hiç böyle maddeler duymadım,” dedi Sör Geoffrey.

“Duymamışsınızdır bayım,” dedi Son Çare Beyefendi sabırla, “ve bunun sebebi, bu maddelerin *onaylanmış* versiyonda olmaması. Kendi isimlerini bile zor yazabilen baronların, büyük bir ülkenin, tarihin geri kalanında doğru düzgün yönetilebilmesi için eksiksiz ve mantıklı bir kurallar dizisi yaratabileceklerini gerçekten düşünmüyorsunuzdur, değil mi? *Uygulanabilir* bir Magna Carta’yı, baronların kâtipleri tam bir ay sonra yazdı. Bilinen Magna Carta’dan yetmiş kat uzun, ama kusursuz. Ve ne yazık ki Fransızlarda da bir kopyası var.”

“Neden *ne yazık ki*?” diye sordu kaptan.

O sırada rıhtıma bir araba daha yanaştı. Pahalı görünüyordu ve kapısına bir arma resmedilmişti.

“Çünkü bu girişimde başarısızlığa uğrarsanız kaptan,” dedi Bay Siyah, “büyük olasılıkla İngiltere tahtına bir Fransız oturur.”

“Ne!?” diye bağırdı kaptan, yeni arabayı tamamen unutarak. “Bunu kimse kabul etmez!”

“Fransızlar harika insanlardır, harika bir halktır!” dedi Sör Geoffrey telaşla, ellerini sallayarak. “Kırım’daki son tatsızlıkta bizim müttefikimiz oldular falan ama...”

“Ah, bu konuda Fransız hükümetiyle tam bir fikir birliği içindeyiz bayım,” dedi Bay Siyah. “Onların da istediğı son şey, bir Fransız’ın herhangi bir yerde, herhangi bir tahta oturması. Gal-

lerli kardeşlerimizin de hiç işine gelmez. Ama yine de, Fransa'da bunu isteyenler *var*; o yüzden, yeni kralımızın en hızlı şekilde, en az yaygarayla buraya gelebilmesini istiyoruz. Bu, ilgili herkes için en iyisi olacak.”

“Fransızlar son krallarını öldürdüler be!” dedi, iyi bir öfkeyi boşa harcamayı reddeden Kaptan Samson. “Babam Trafalgar'da onlara karşı savaştı! Ne pahasına olursa olsun buna izin veremeyiz! Bu konuda mürettebatım adına konuşabilirim bayım: Emin olun, en hızlı sefer rekorunu yeniden kıracağız! Hem giderken hem de gelirken!” Çevresine bakınarak Sör Geoffrey'yi aradı ama yönetim kurulu başkanı iskele tahtasından telaşla inmişti ve arabadan inen peçeli iki kişinin çevresinde pervane oluyordu.

“Bunlar... kadın mı?” diye sordu kaptan, *Çalıkluşu*'na azametele turmanıp kendisine dikkat bile etmeden yanından geçip giden iki kişiye bakarak.

Bay Siyah kendi peçesinden biraz kar silkeledi. “Ufak tefek olanın kadın bir hizmetçi olduğu söylendi. Başkanınızın, memnun etmek için kendini paraladığı uzun boylu kadın ise bu nakliyat şirketinin en büyük hissedarı. Daha da önemlisi, vârisin annesi. Hakiki bir hanımefendidir. Gerçi... yaşadığımız sınırlı deneyim sonucunda onun aynı zamanda savaş arabası eksik bir Boadicea, zehirli yüzükleri eksik bir Catherine de Medici* ve harika mizah anlayışı eksik bir Attila olduğunu düşünüyorum. Sizi iskambile davet ederse sakın oynamayın, çünkü Mississippili bir dolandırıcı kadar hilekârdır. Ayrıca onu İspanyol şarabından uzak tutun ve söylediği her şeyi yapın; o zaman belki hepimiz hayatta kalabiliriz.”

“Sivri dilli biri ha?”

---

* İlki, Doğu Anglia'da yaşamış ve Roma İmparatorluğu'na karşı bir isyanın başını çekmiş olan İceni Kabilesi'nin kraliçesi; diğeri ise 16. yüzyılda İtalya'da, peş peşe tahta geçip ölen üç küçük oğlu adına hüküm sürmüş, zalimliğiyle tanınan Fransa kraliçesi. [Ç.N.]

“Sivri değil, ustura gibi. Bu arada, belki yolda vârisin kızına da yetişirsiniz. Şans eseri, salgın vurmada hemen önce babasına katılmak için yola çıkmıştı. Bugün Cape Town’da olmalı. *Tatlı Judy* adlı gemiyle yola çıkacaklar. Advent Limanı üzerinden Mercia Limanı’na gitmeyi hedefliyorlar. Kaptanın adı Nathan Roberts. Onu tanıdığınızı sanıyorum?”

“Ne? Bizim ‘Sofu’ Roberts mı? O hâlâ denizlerde mi ya? İyi adamdır, harika biridir ve *Tatlı Judy* de zarif gemidir. Emin olabilirsiniz ki kız güvenilir ellerde.” Kaptan gülümsedi. “Ama umarım ilahi seviyordur. Roberts ha... Hah... Küfreden tayfalarını hâlâ başlarını su dolu fıçıya sokup cezalandırıyor mudur acaba, merak ediyorum...”

“Ah. Çok dindar biri, öyle mi?” dedi Bay Siyah, ana kamaranın sıcak ortamına yöneldiklerinde.

“Evet evet... *bir parça* dindar diyebiliriz kesinlikle.”

“Roberts söz konusu olduğunda bu parça ne kadar büyük?”

Kaptan Samson sırttı. “Kudüs büyüklüğünde falan.”

Dünyanın diğer ucunda deniz yanıyor, rüzgâr uluyordu. Kükreyen gece, derin denizlerin üzerini kaplamıştı.

Acilen bir ilahi uydururmak için sıradışı bir adam olmak gerekir ve Kaptan Roberts, hayli sıradışı bir adamdı. *Eski ve Yeni İlahiler Kitabı*’ndaki bütün ilahileri biliyordu, nöbetteyken onları coşkuyla, bağıra çağıra söylerdi. Gemide çıkan isyanın sebeplerinden biri de buydu zaten.

Şimdi de Kaptan Roberts, resmen Dünyanın Sonu’nun eşliğinde, gökler şafakta kararmışken ve tepelerinden yağın ilham ateşleri halat donanımını tutuşturup, deniz de geminin altında kabarıncıkken, kendini geminin dümenine bağlamış, *Tatlı Judy*’nin kudretli bir el tarafından tutulmuşçasına yükseldiğini hissediyordu.

Ve orada, yukarıda, gök gürültüsü ile şimşek vardı. Dolu taneleri şapkasından sekiyordu. Bütün direklerin ucunda Aziz Elmo'nun Ateşleri* parlıyordu ve gür, kasvetli, bariton sesiyle ilahi söylemeye başladığında kaptanın sakalında da çıtırdadılar. Bu ilahiye her denizci bilirdi.

“*Kurtaracak kadar güçlü Ebedi Babamız, kolu çalkantılı dalgayı boğan!*” diye bağırdı kaptan fırtınanın içine, *Judy çalkantılı dalganın tepesinde balerin gibi denge kurarken. “Kudretli derin okyanusa hükmeden ve kendi koyduğu sınırları koruyan!..”*

Hızımız ne kadar acaba? diye merak etti, yelkenler yırtılıp çırpına çırpına uçuşurken. Dalgalar neredeyse kilise boyundaydı ama üstüne, rüzgârdan da hızlı gibiydiler! Aşağıda küçük adalar vardı, dalgalar kükreyerek geçerken gözden kayboluyorlardı. Tanrı'yı methetmenin tam zamanıydı.

“*Ah, duy bizi sana yakardığımızda, denizde canı tehlikede olanlar adına!*” diye bitirdi kaptan ve sonra durup ileriye baktı.

Orada, büyük ve karanlık bir şey hızla yaklaşıyordu. Yön değiştirip çevresinden dolanmak imkânsızdı, yaklaşan şey fazla büyüktü. Zaten dümen de kilitlenmişti ve bir süredir, Tanrı'ya sırtını dönmediği ve karşılığında Tanrı'nın da kendisine sırt çevirmeyeceği umuduyla Kaptan Roberts, sırf imanının simgesi olarak tutuyordu dümeni. Sonra, tam da bir sonraki dizeye başlarken şimşekler çalkantılı dalganın üzerinde bir yol aydınlattı ve orada, yanan gökyüzünün ışığı altında, bir kaya duvarındaki yarığa –ya da vadiye– benzeyen boşluğu gördü. *Tıpkı Kızıldeniz mucizesi gibi*, diye düşündü Kaptan Roberts, *ama elbette aslında tam tersi.*

Bir sonraki şimşek, boşluğun ormanla kaplı olduğunu gösterdi. Fakat dalga da neredeyse ağaç tepeleri hizasındaydı, onları alıp

* Deniz fırtınalarında görülen, atmosferdeki elektrik alanlarından sekip topraklanmış nesnelere çarparak oluşan elektrik boşanımı. [Ç.N.]

savuracaktı. Gerçi sonra ister istemez yavaşlayacaklardı ve Őu anda resmen cehennemin diŐleri arasında olmalarına rağmen, yine de kurtulabilirlerdi.

İŞte geliyordu...

Böylece, *Tath Judy* adlı gemi karadaki yağmur ormanına dalar-ken anlık bir yaratıcılığa kapılan Kaptan Roberts, asıl ilahide ek-sik olan (anlaŐılabılır bir eksiklikti tabii) yepyeni dizeler uydurdu: “*Ey gökyüzünü tutsunlar diye dağları yüksek eden...*” *Yüksek etmek* sözünden emin değildi ama *yerle bir etmek* kabul edilebilir görü-ndü... “*Kudretli ormanları doğuran...*” Geminin omurgası altında dallar top atıŐı gibi çatırdadı, kalın sarmaŐıklar direk kalıntılarına takıldı... “*Ve Yeryüzü Bahçesi’ni yaratan...*” Güverteye meyveler ve yapraklar yağdı, kırık bir ağaç gövdeyi sarsarak parçaladı, geminin safrası döküldü... “*Elini uzat diye dua ediyoruz sana...*” Kaptan Roberts iŐe yaramaz dümeni daha da sıkı kavradı ve kükreyen karan-lığın yüzüne doğru bir kahkaha attı... “*Ve canı deniz... karada teh-likede olanlara!..*”

Sonunda, kalın kökleri yüzyıllar boyu dev siklonlara dahi da-yanmıŐ üç devasa incir ağacı, yakın gelecekte koŐup gelerek bü-yük bir sürpriz yaptı. Kaptanın son düşüncesi Őu oldu: *Belki de bu koŐullar altında “dağları yerden kaldıran” demek daha uyg...*

Kaptan Roberts cennete gitti ama cennet hiç de beklediği gibi bir yer çıkmadı.

Ardından, çekilen sular *Tath Judy*’nin enkazını ormana bırakır-ken, geride *tek* bir canlı kaldı.

Ya da belki iki. Tabii papağanları seviyorsanız.

Dünyanın sona erdiği gün Mau, eve dönüŐ yolundaydı. Otuz kilo-metreden fazla mesafeyi katetmesi gerekecekti ama Mau yolu bili-yordu, ah evet. Yolu bilmeyen kişi, erkek sayılmazdı. Ve Mau er-

ULUS

TERRY PRATCHETT

*“Korkularımız bile bize kendimizi daha önemli hissettiriyor,
çünkü önemli olmayabileceğimizden ölesiye korkuyoruz.
Bedenim korkak, ama ben korkmuyorum.
Ben asla, hiçbir şeyden korkmayacağım artık.”*

Dünyayı tersyüz eden dev dalga geldiğinde, Mau kendi adasına dönmek üzereydi. Döndü de. Fakat orada bulduğu şey, hiçlikten başka bir şey olmadı. Artık ne ailesi, ne arkadaşları, ne geçmiş ve geleceği ne de Ulus vardı. Adada şimdi bir tek Mau kalmıştı.

Bir o, bir de kaderin öteki kurbanı Daphne...

Diskdünya'nın yaratıcısı Terry Pratchett'tan, akıllardan –ve kalplerden– uzun süre çıkmayacak bir hayatta kalma, büyüme ve tanrılarla mücadele öyküsü: *Ulus*.

Delidolu

delidolu.com.tr

f x @ delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-6084-00-1

9 786256 084001